

ТОМ 1, БРОЈ 2

Мај 2022.

ЕЛЕКТРОНСКИ ЧИЧАК

СРЕДЊА ШКОЛА "МИЛОЈЕ ВАСИЋ"

Ученик генерације

Радови ученика

Пројекти

Представљамо одељење...

Поштовани читаоци,

Е-чичак је прошле године оживео традицију издаваштва у нашој школи, када се појавио први број часописа у електронском издању. С обзиром на то да се у овом периоду припремамо за обележавање Дана школе, у истом саставу као и претходне године, приредили смо други број.

Представићемо вам делић богатства дешавања која се одвијају у школском и ваншколском окружењу, у којима пре свих учествују ученици и професори, али и бројни сарадници, који нас позивају и укључују у своје активности – пројекте, конкурсе, такмичења, културне и образовне манифестације, омогућавајући нам да упознајемо новине, да учимо, растемо, развијамо се и сазревамо у добром смеру.

И у овом броју се налазе приче о ауторима и аутори прича, чији таленти и достигнућа представљају оно што желимо да поделимо са ширим аудиторијумом. Текстови, цртежи, фотографије, прикази, интервјуи, само су неке од уобичајених форми које користимо да бисмо приказали најпозитивнију сферу људског деловања – интересовања.

Надамо се да ће се садржаји које нудимо овом приликом поклопити са вашим интересовањима, с обзиром на то да у школском часопису не тежимо обради актуелности, нити уклапању у трендове, већ трагамо за универзално лепим, добрим, вредним садржајима, са циљем да једног дана постану део наших успомена који се увек радо присећамо.

Горан Мишић,

“Електронски чичак” Часопис ученика СШ „Милоје Васић“

Директор: Весна Новковић

Уреднички колегијум: Наташа Т. Стевић, Александра Димитријевић, Горан Мишић

Ученички парламент и ученици Средње школе „Милоје Васић“ у Великом Градишту.

Садржај:

1. Уводна реч
2. 130 година од рођења Иве Андрића
3. Интервју
4. Пројекти
5. Ученик генерације
6. Петница
7. Представљамо одељење
8. Питали смо психолога
9. Ученички радови
10. Креативност ученика
11. Историјске занимљивости

130 година од рођења Иве Андрића

Иво Андрић (1892 — 1975) је био српски и југословенски књижевник, доктор наука и дипломата Краљевине Југославије.

Иво Андрић је рођен 1892. године у Долцу, у Босни и Херцеговини под аустроугарском окупацијом, од оца Антуна, школског послужитеља и мајке Катарине Андрић. Као двогодишњи дечак остаје без оца, који умире од туберкулозе, па се сели са мајком у Вишеград где ће Андрић провести детињство и завршити основну школу.

Године 1961. добио је Нобелову награду за књижевност „за епску снагу којом је обликовао теме и приказао судбине људи током историје своје земље.“

Као гимназијалац, Андрић је био припадник напредног револуционарног покрета против Аустроугарске власти Млада Босна и страствени борац за ослобођење јужнословенских народа од Аустроугарске монархије.

У аустријском Грацу је дипломирао и докторира, а време између два светска рата провео је у служби у конзулатима и посланствима Краљевине Југославије у Риму, Букурешту, Грацу, Паризу, Мадриду, Бриселу, Женеви и Берлину.

Био је члан Српске академије наука и уметности у коју је примљен 1926. године.

Његова најпознатија дела су: „На Дрини Ћуприја“, „Травничка хроника“, „Проклето авлија“, „О причи и причању“... У својим делима се углавном бавио описивањем живота у Босни за време османске власти.

“Толико је у животу било ствари којих смо се бојали. А није

Дело „На Дрини Ћуприја“ је најпознатије дело нашег нобеловца Иве Андрића. У роману се радња одиграва око моста на Дрини у Вишеграду.

Мост је у роману симбол чврсте грађевине, која је вечно присутна, док су људски животи пролазни.

У Београду је заснована Задужбина Иве Андрића, прва и најважнија одредба опоруке била је да се његова заоставштина сачува као целина и да се као легат, односно задужбина, намени за опште културне и хуманитарне потребе. На основу пишчеве

тестаментарне воље, сваке године додељује се Андрићева награда за причу или збирку прича написаних на српском језику. Андрић умире 13. марта 1975. године на старом Војномедицинској академији у Београду. Сахрањен

је у Алеји заслужних грађана на Новом гробљу.

“Не могу ја, добри човече, оздравити, јер ја и нисам болестан, него сам

Споменик Иви Андрићу у Београду

Невена Вермешановић, Викторија Стојићевић, Лована Петровић II-5

ИНТЕРВЈУ

КРИСТИЈАН РАЈКОВИЋ

Senior Project Officer
Quality Education for All (QUALITY ED –
SERBIA)
EU/CoE Horizontal Facility for Western
Balkans and Turkey II
Funded by the European Union and the
Council of Europe

Моје име је Кристијан Рајковић и преко 17 година се бавим образовањем и образовним политикама кроз имплементацију међународних и билатералних пројеката. Од 2017. године радим у канцеларији Савета Европе у Београду на пројектима који за циљ имају унапређивање образовања и усаглашавање са стандардима Савета Европе као и европским стандардима а све у циљу помоћи Републици Србији на њеном стратешком путу ка чланству у Европској унији. Тренутно водим пројекат Квалитетно образовање за све који се спроводи кроз програм „Horizontal Facility за Западни Балкан и Турску 2019-2022” што је заједничка иницијатива Европске уније и Савета Европе.

Образовање као најбитнији фактор за будућност друштва и демократије.

У Савету Европе се залажемо за квалитетно образовање како би младе људе припремили не само за запошљавање, већ и за њихов живот као активних грађана у демократским друштвима, и како бисмо обезбедили њихов лични развој и развој и одржавање широке, напредне базе знања. Све четири сврхе су подједнако важне и компатибилне и међусобно се појачавају.

Као што сам рекао, кључни документ на којем се заснива пројекат јесте концептуални оквир компетенција за демократску културу који може служити као полазна тачка и водич за развој наставног плана, педагогије и оцењивања у области демократског грађанства и образовања за људска права. Први циљ Савета Европе везано за компетенције је: учинити припрему за целоживотно активно демократско грађанство свих ученика знак квалитета европских образовних система и суштинским делом нашег одговора на изазове са којима се Европа среће.

COUNCIL OF EUROPE

CONSEIL DE L'EUROPE

Када говоримо о самом пројекту „Квалитетно образовање за све“, који су његови циљеви и зашто је било битно покренути га у Србији?

Циљеви пројекта јесу подстицање квалитетног образовања подржавањем школа, њихових заједница и релевантних образовних институција у борби против дискриминације у образовању кроз примену Референтног оквира компетенција за демократску културу Савета Европе.

Такође, циљ је и побољшање квалитета образовања подстицањем демократске културе у формалном образовном систему применом анти-дискриминаторног приступа базираног на стандардима и праксама Савета Европе.

Србија је једна од 46 земаља чланица Савета Европе и као таква је активно укључена у процес доношења одлука. Референтни оквир је паневропски документ и кроз пројекат, Србија системски уводи компетенције за демократску културу које оквир прописује што доприноси квалитетнијем образовању за све.

Ко су партнери у пројекту и можемо ли чути нешто више о њима?

Главни партнери на пројекту су Министарство просвете, науке и технолошког развоја, Завод за унапређивање образовања и васпитања и друге образовне институције као и школе али и локалне заједнице, родитељи и организације цивилног друштва. Пројекат, инспирисан оквиром компетенција, има стратегију *приступа целој школи* јер верујемо да тек укључивањем свих који су повезани са образовањем можемо даље унапредити образовне процесе на добробит деце и свих грађана Србије.

Који су основни изазови са којима сте се сусрели у протеклим годинама и како сте их превазилазили?

Задовољство ми је да истакнем да је Србија једна од ретких земаља у мрежи Савета Европе која је највише урадила на пољу интеграције компетенција за демократску културу. Успели смо у томе заједничким трудом, напорима и искреном жељом и посвећеношћу главних партнера. Саме школе и њихове локалне заједнице су одлично прихватиле вредности и

ставове које оквир развија јер доносе стварну и позитивну промену како у школи тако и у школском окружењу. Такође је велика улога Европске уније која ову идеју препознаје и подржава заједно са образовним институцијама Републике Србије. Скорашњи велики корак који смо направили је званична референца на Референтни оквир компетенција за демократску културу у новој стратегији за образовање 2030.

Ко су чланови пројекта и из којих школа долазе?

У пројекту учествује 59 школа из целе Србије. Школе нам долазе из свих крајева земље - имамо основне, средње стручне школе и гимназије. Такође, школе се разликују по броју ђака; на пример, школа у Новом Пазару, има преко 1600 ученика док са друге стране школа у селу Стрелац има само 16 ђака. Свака од тих школа негује културу различитости коју је још више унапредила увођењем компетенција за демократску културу. Како је ово друга фаза заједничког пројекта Европске уније и Савета Европе, 20 од 59 школа су ментор школе, укључујући и средњу школу Милоје Васић из Великог Градишта. Тих 20 школа је у првој фази пројекта пилотирало оквир и као такве су пионери развијања компетенција за демократску културу у овом делу Европе. Зато сада, као искусне, преносе знања и вештине другим колегама широм Србије.

Шта се за све ово време променило и где видите пројекат у будућности?

Свака школа наводи различите користи од учешћа у пројекту (нпр. повећање позитивне климе у школи; смањење дискриминације; бољи односи између наставника, ученика и ученика и наставника; боље учешће родитеља у школском животу). Одређене школе су известиле да је највећи напредак постигнут у погледу учешћа ученика у школским активностима, посебно оних из мањинских група док је група других навела учешће ученика и родитеља у школским активностима, такође са акцентом на оне из мањинских група. Приде, како школе кажу, наставници су сада спремнији да прихвате нове пројекте за разлику од раније када су их сматрали теретом. Посебно је важна чињеница да школе сада акцентују родну равноправност; на пример, једна од школа је кроз самоевалуацију дошла до података да је 46% наставника интегрисало родну равноправност у своје разреде, око 60% наставника и 74% ученика сматра да је родна равноправност сада присутнија у школи него раније, како међу ученицима, тако и међу запосленима.

Дакле, промена је видљива и евидентна а то је нашим партнерима и нама и био циљ. Управо због тога, заједно са Европском унијом и Министарством просвете, планирамо да наставимо са радом и даљим системским укључивањем компететнција и оквира у образовни систем како би омогућили самоодрживост резултата пројекта.

2021/2022.

Државна матура има за циљ да побољша средње образовање тако што **уједначава мерила за проверу знања** у свим средњим школама. Пилотирање подразумева упознавање са процедурама и правилима која ће бити важан део завршетка школовања наших ученика у блиској будућности.

Пилотирање **ДРЖАВНЕ МАТУРЕ** спроводи пројекат „Унапређење квалитета образовања кроз увођење испита на крају средњег образовања”

(Пројекат државне матуре) у сарадњи са Министарством просвете, науке и технолошког развоја, Заводом за вредновање квалитета образовања и васпитања и Заводом за унапређивање образовања и васпитања. Циљ је да сви заједно припреме и испрате спровођење овог процеса.

Ученици завршних разреда наше школе, њихови родитељи, сви наставници на челу са директорком Школе успешно су припремили и извели овај процес од 5. до 7. 4. 2022. године.

ПИСА - The Program for International Student Assessment (PISA)

У нашој школи, по трећи пут, у периоду од 5. до 7. априла одржано је **ПИСА тестирање** ученика. Школе су биране случајним узорком као и ученици. Организатори и извршиоци су били чланови ПИСА школског тима: координатор Александра Димитријевић (педагог) и тест администратор Биљана Лукић (професор рачунарства и информатике). Овај програм истраживања је реализовао ОЕЦД (Organization for Economic Cooperation and Development).

Помоћу ПИСА тестова, код ученика су процењивани: способност да примене своје знање у реалним животним ситуацијама и способност да анализирају, расуђују и ефикасно комуницирају док представљају, тумаче и решавају проблеме у различитим ситуацијама. Испитивања су се ослањала на когнитивне области: читалачку, математичку, научну писменост и креативно мишљење. Ученици су понели лепа искуства са овог тестирања и схватили значај потребе сагледавања квалитета образовања у нашој земљи и потребе да се образовање побољша и постигнућа ученика порасту.

Констатовано је то да је неопходно унапређивати образовни систем и усклађивати га са признатим школским стандардима.

Александра Димитријевић, педагог

2021/2022.

Средња школа „Милоје Васић“ учествује у Пројекту „Superschools“ који реализује Регионална канцеларија за сарадњу младих- RYCO.

Пројекат подразумева остваривање партнерства две школе на Западном Балкану које би заједно изнедриле идеје заједништва, помирења и суживота народа који, у нашем случају, живе на просторима Источне Србије, односно Преспе.

Наша школа је заједно са својим партнерима из Средње општинске школе „Цар Самоил“ из Ресена реализовала прву размену у периоду од 4.маја до 10.маја, где су ученици, поред бројних радионица, заједничким напором компоновали и песму о заједништву.

Циљ оваквих размена је да се уклоне предрасуде између младих на Балкану услед догађаја који су се десили у прошлости. У нашем случају циљ је постигнут, ученици су се вратили пуни утисака и са нестрпљењем очекују другаре из Ресена почетком јуна.

Ученик генерације...Емилија Ђокић

Рођена сам 29. априла 2002. године. Живим у Доњој Крушевици, мада сам током последњих пар месеци више времена проводила у Београду, због факултета. Похађала сам средњу школу "Милоје Васић" у Великом Градишту, коју сам прошле године завршила. Након завриетка средње школе, уписала сам Машински факултет у Београду, на коме сада студирам.

Претпостављам да би, као одговор на ово питање, било погодно да кажем нешто и о својим интересовањима. Сећам се да ми је мама, када сам била мала, куповала сликовнице, разне приче, дечије књиге. Због тога сам још као мала почела да читам књиге и то ме је пратило кроз читаво моје одрастање.

Такође сам често имала навику да узем оловку и папир у руке и нацртам нешто што ми се у том тренутку учини занимљивим, рецимо инспиративним. Једноставно сам одувек била фасцинирана чињеницом да из неколико покрета четкице може да произађе нешто тако живо.

Код куће имам клавијатуру, па се, када за то најем времена, трудим да провежбам по коју лакшу композицију. Нисам ишла у музичку школу, већ сам сама учила, па ми зато тај процес никада није био претерано лак, али ме је управо због тога сваки научени део композиције чинио пресећном. Такође свирам укулеле, али се може рећи да је то поприлично лакше свирати од клавира.

Наравно, поред свега тога, одувек сам волела да учим. Знање је нешто чему увек треба тежити и управо сам то и радила. На основу свих мојих интересовања, вероватно би то што сам на крају уписала машински факултет звучало мало изненађујуће, али и те како има смисла, управо због тога што сам ту пронашла обједињење више различитих области, наука. Наравно, нема ту уметности у претераној мери, али се може наћи уколико је знамо препознати.

Прво на шта помислиш кад чујеш "средња школа"?

Можда би то било одрастање, сазревање, проналажење себе, својих квалитета, својих тежњи и интересовања. А можда и по која траума због контролних задатака. Свакако су ту неки од најлепших проживљених тренутака, мада њих можда ни сада још нисмо свесни.

Такмичење на које си ишла без размишљања и које си са радошћу ишчекивала?

Историја и спрски језик и књижевност, мада бих морала да ставим већи акценат на књижевност. Као што сам већ рекла, још као мала сам почела да читам књиге. Одувек смо имали неку своју "кућну библиотеку" коју је мама с времена на време допуњавала делима из разних епоха, жанрова. Дивила сам се тој колекцији великих умова и значајних мисли и убрзо сам и ја започела са формирањем своје библиотеке.

Због свог интересовања за књижевност, опробала сам се у такмичењу и то је било једно од најлепших искустава у мом животу. Није било напорно, јер сам радила оно што сам волела. Наравно, циљ ми је био да освојим неко место, али нисам ишла само из тог разлога. Уживала сам у учењу и током тог периода схватила колико у ствари волим књижевност, колико утицаја она може и треба имати на људе. То је анализа нас самих, нашег бића, садашњих и прошлих ситуација, испричана речима најумнијих људи. Једноставно могу рећи да су та такмичења имала огроман утицај на развој мог мишљења и мојих схватања.

Реченица професора која те врати у средњошколске дане?

Било их је стварно много. Сећам се да сам неке чак и записивала, мада су то углавном биле оне шаљиве. Сваки професор је имао неки свој начин предавања и неку своју чувену реченицу.

Мислим да свако ко је завршио гимназију зна бар 3 чувене реченице професора Тодора, његове "политичке задатке", или оно најпознатије "све може у овој земљи Србији".

Мислим да смо убедљиво најзанимљивије реченице слушали код професора Бојана и професора Гоје. Они су увек имали неки свој, специфичан начин предавања који нам је њихове предмете чинио ближим и свакако интересантнијим. Добро се сећам прве године, када је требало да радимо први писмени задатак из српског језика. Професор Бојан је стао испред нас, објаснио нам неколико битних ствари везаних за писмени задатак и онда рекао: "Немојте да ми пишете о лептирићима у стомаку, за то дајем јединицу".

Животна лекција којом те је средња школа обогатила?

Увек тежити ка оном најсветлијем, ка знању. Можда нам се не чини да је увек све правично, можда нам не изгледа да ће оно бити препознато. Може нам се учинити да је све што радимо узалудно и да се губи у овом поремећеном систему вредности, ако се уопште могу назвати вредностима. Али је знање заиста нешто што је само наше, нешто што нас обликује и нешто што ће нас сигурно водити бољим путем. Битно је

остати упоран и тежити ка томе да дамо све од себе како бисмо себе употпунили.

Да ли би променила или урадила нешто другачије?

Не бих. Наравно да постоје неке ситуације, некемоје одлуке које нису биле најбоље по мене, можда и по друге, али је све то нешто што ме је обликовало и тако треба да остане. Једино што бих можда променила јесте чињеница да сам у средњој школи била под константним стресом. Вероватно бих покушала да се мало више опустим, да нађем више времена за ствари у којима уживам.

Савет будућим генерацијама?

Тежите да достигнете свој максимум. Допустите себи да маштате, да будете креативни, иновативни. Посматрајте небо, упознајте сву његову ширину, његово непознато. Удишите мирисе, слушајте шумове, звуке. Допустите себи да осећате, да сазнате, да волите. Толико је тога лепог нама непознато, јер себи не допуштамо да то откријемо. Треба увек тежити ка томе.

Да ли би све испочетка?

Често се сетим лепих тренутака из гимназијских дана. Често ми буде тешко јер је све то прошло, јер је то остало иза мене и неће се вратити. Мислим да је много људи носталгично када је у питању средња школа. Увек чујемо од својих родитеља како су средњошколски дани најлепши период нашег живота. И ја не могу рећи да то исто не осећам. Безброј пута сам чула како људи говоре да би се вратили у тај период, да је тада све било лакше, да је било безбрижније. Слажем се са тиме. Ја сам и даље бруцош, нисам претерано старија и зрелија од матураната, али ми постаје јасно зашто људи тако говоре. Чак и поред тога, мислим да је боље да се трудимо да гледамо напред. Да када наиђемо на неки нови проблем, не окренемо одмах главу ка прошлости, ка тим лакшим, "бољим" временима. Мислим да тај период нашег живота, пун лепих сећања, треба да буде управо то- успомена, сећање коме се радо враћамо са осмехом, а не проклињући садашњост. Треба се трудити да у новим тренуцима налазимо срећу, да гледамо позитивно на садашњост и да са радосћу ишчекујемо будућност.

ПЕТНИЦА

Анастасија Милошевић

Како си се одлучио/ла за петницу, која ти је мотивација била да искусиш тако нешто?

Одлучила сам да се пријавим на конкурс ИСП-а зато што сам била заинтересована за биологију и сматрала сам да је то место на коме ћу добити већи степен знања у оквиру области која ме занима.

Да ли је било напорно, да ли су професори строги, да ли траже много од вас?

Петница није класична средња или основна школа. Њен рад се не огледа у испитивању ученика и рангирању њиховог знања. Свакако да је потребно владати добро градивом области за коју си опредељен, али то је нешто што је тамо подразумевано. Петница, поред тога што даје обиље нових информација, припрема полазнике за рад на научној основи, односно развија полазничково критичко мишљење и начин размишљања како би се дошло до решења неког проблема. Професори немају разлога да буду строги, они ту долазе само како би вршили предавања и евентуално селекцију полазника. Људи који раде у Петници су пријатни, а и такво је окужење око ње. Свакаки да траже знање и разумевање проблема, али моје лично мишљење је да је то и уреду. Ја сам сама бирала да одем на такво место и изнесем захтеве који су предамном постаљени. Онај који није конкурисао, а желео је, вероватно је да сматра да су критеријуми високи и слично. Напора увек има. Ради се много, спава се мало. Међути, ти си тамо окружен људима којих занимају сличне ствари као и тебе, па поред тог напора који је присутан, постоји и та сфера дружења која може да те окрепи.

Да ли си стекао/ла нова познанства и да ли сте помагали једни другима?

Да јесам. Стекла сам нова познанства и помагали смо једни другима колико смо могли.

Занимљивост/анегдота током боравка у петници?

Искрено, не сећам се неких духовитих дешавања, али оно чега се сећам је пријатан осећај када се налазиш у оквиру људи који деле иста интересовања као ти и међусобно са њима у паузи проводиш време.

Лекција којом те је петница научила?

Петница ме је научила много о области за коју сам одабрана и омогућила један објективан вид закључивања.

Да ли би поновио/ла то искуство?

Да.

Да ли би препоручио/ла будућим генерацијама одлазак у петницу, ако да, како да се мотивишу за одлазак уколико нису сигурни?

Да, препоручила бих је. Особе које су несигурне у одлазак у ИСП саветујем да пробају јер је то једно незаборавно искуство које може да послужи у различитим сегментима нашег живота. Она даје особи један ветар леђа и омогућава да особа постане сигурнија у своје поступке.

Андријана Миљковић

Кувар

Променом материјалних услова у школи, али и доношењем Закона о систему образовања и васпитања (2003), створени су услови да се промене и структура и организација Школе. Профиле који се школују у нашој школи требало је мењати и прилагодити потребама и стратегији развоја локалне заједнице. Директорка Весна Новковић је са органима Школе и у сарадњи са локалном заједницом извршила анализу постојећих кадровских ресурса и потреба локалне заједнице за кадровима, па је донета одлука да Школа верификује нове профиле. Након што су за то створени услови и припремљени елаборати, 2005. године Школа је извршила верификацију четири образовна профила, међу којима и кувари. Прва генерација уписала је 15 ученика. Овај профил је веома занимљив за ученике, а опремљен кабинет им омогућава веома добре услове за рад. Ученици праксу обављају код локалних угоститеља где често после завршетка средње школе налазе запослење.

Кувари из мог угла

Куварство је једна веома лепа и занимљива професија и по мом мишљењу кувар не може бити свако зато што је за кување потребна љубав и да заиста волиш тај посао, а ту љубав немају сви. Кувари су људи који морају бити доста стабилни јел се у кухињи дешава свашта, али све у њој и остаје. Када се ради у кухињи ту постоји и смећа и забаве, а наравно и суза.

Ја сам упознала доста кувара и сви су различити и наравно раде другачије, од сваког сам учила нешто ново, али такође када су кувари у питању свако од њих у себи мора имати мало и безобразлука да би се изборио и опстао у кухињи. Сваки кувар мора бити веома

стрпљив и имати јако добре живце да би му јело испало онако како жели, зато што је куварство врста уметности и како јело мора да буде добро тако и мора лепо изгледати. Постоје разни кувари и тако неки не желе да одају своје цакле или тајне како он спрема неко јело, а неки ће рећи, али кад је у питању кување довољно је само гледати и красти занат да би научио нешто.

Све у свему закључак је да је за све што се ради потребна воља и жеља па тако и за куварство, потребно је борити се и стицати добру праксу, напорно радити да би једног дана постао професионални кувар, па чак и шеф кухиње.

„Бескрајни, плави круг. У њему, звезда“

Свет је сив, боје пригушене, а људи намрштени. Срећа је далека и о истинској лепоти се не дискутује.

Људи су прљави. Ваљају се у својим грешкама, пороцима и греховима. Без стида носе срамоту, своју и својих предака. Као паун, поносито шетају уздигнуте главе, са лажним осмехом и прљавим образима. Ту, међу нама, има више лисица, змија, гуштера и врана него људи. Зато главу радије држим високо, у небесима. Тамо је чисто. Боје су светлије, људи веселији и срећа најбитније осећање.

Горе, међу звездама, још увек има нежности, још увек се воли. Ту смо слободни, без проблема и обавеза. Нерадо враћајући се на земљу, налазимо се очи у очи са истином. На месту љубави имамо охолост, а уместо среће меланхолију. Ништа лепо нам није остало, нисам сигурна да људи знају како лепо изгледа. Остала је само нада. Можда ћемо се једног дана пробудити и схватити шта смо направили од себе. Као љуштуре пловимо кроз овај свет, уништавајући све што нам препречи пут, без милости или сажаљења. Уместо новца, кроз живот ме води нада. Нада за бољим животом, за лепшим пределима и веселијим људима.

Сваки пут када подигнем главу и погледам у небо, видим то ново сутра како сија у даљини и чека да му приђемо. И као што војник чува слику својих вољених, као што мајка чува своју децу, тако и ја држим ту малу звезду, што ближе срцу могуће.

Јована Вујић III2

Чезнем да ти кажем

Питам се, како би било када би знао шта се све врти по мојој глави и које су те бурне мисли које мене свакодневно тиште и ноћу будном држе. А и када би знао, шта би било? Песимизам у мени надвладава и мојим мислима тихо, али довољно чујно каже: „Апсолутно ништа“.

Љубав. Зар сама та реч звучи патетично? Не – ја сам патетична. Чезнем за другим бићем које је исто тако бачено, без своје воље, беспомоћно, на овај физички свет и које је принуђено да се бори и супротставља застрашујућим овоземаљским стварима.

Тужно. Толико да желим на сав глас да вриштим, ломим све око себе без имало сажаљења, чупам своју косу, огулим своју кожу, исечем сваки налакирани нокат и претворим се у биће које до сада нико видео није. Ходала бих оним истим улицама, оним где бих увек тебе виђала, онако осакаћена и издеформисана без блама. Моји унутрашњи свет ћу видно носити. А ти, оним твојим погледом, одмерио би ме, као што то увек и радиш, а мене то до лудила води. Слаба и крхка, сва уништена од свих тих болова које сам себи нанела, онако бих јадно пала и касније једва устала.

Гегала бих се до тебе, али онако споро, јер је сва мојас снага нестала и ишчезла. Успут, говорила бих своје последње речи намењене теби, више бунцала ипак... Ти, прошао би као поред неког небитног гробља, а моја мисао би заувек остала недовршена.

Ања Милетић III2

Љубав и смрт у поезији романтизма

Љубав за време романтизма је била на скроз другом нивоу. Људи су живели да би умрли за љубав.

Љубав је јако добра ствар, у буквалном смислу мач са две оштрице. Љубав као и већина ствари је добра све док не претерујеш. За разлику од љубави, са смрћу не можеш да претераш, јер ако умреш једном, умро си заувек, док љубав дође и прође. Љубав је глупа ствар, ти због љубави често чиниш разне глупости, можеш себе да доведеш до смрти, поготово ако си романтичар који живи у време романтизма. Неко каже да је љубав само лоша шала коју не треба практиковати, а и не треба претеривати.

Љубав је опасна ствар, не треба бити толико луд због љубави. Хоћеш ли да умреш због ње?

Милош Ђокић III1

ПИТАЛИ СМО ПСИХОЛОГА

Мотивација за учење

Мотивација је скуп мотива који представљају гориво за успех сваке људске активности. Од мотивације-њеног интензитета, карактера и смера-зависи ефекат значајних услова ефективног учења.

Најбоља мотивација је *унутрашња*. Она делује индиректно и у њој леже доста мотива: мотив радозналости, постигнућа, жеља за знањем и истраживањем.

Жеља за истраживањем и знањем је један од најзначајнијих мотива за школско учење. Са узрастом ученика унутрашњи мотиви за афирмацијом и самопоштовањем постају све значајнији.

Спољашњу мотивацију чине мотиви који нису у вези са самим садржајем учења. То може бити и жеља за новцем, статусом, угледом, славом... Иако су унутрашњи мотиви учења јачи и спољашњи могу довести до успеха, а и покренути унутрашњу мотивацију.

Услови успешног учења су: **намера, циљ да се нешто научи, успех и неуспех, рок, интересовање, свест о важности задатка, одговорност за успех.**

Савети при учењу:

1. Развите навику учења.
2. Не одуговлачите и не одлажите од данас за сутра .
3. Поделите градивно на мање целине.
4. Пробајте да претворите тему из „досадне“ у занимљиву.
5. Учите у кратким временским интервалима

Како да учите да бисте заиста научили? Следи опис метода које доприносе разумевању у дужем памћењу градива.

Преглед градива: Пре читања погледајте цело поглавље, наслове и нешто најосновније о њима да би сколипили општу слику.

Читање: Читајте са намером да уочите главне идеје, принципе.

Осмишљавање: Размишљајте о ономе што учите тако што ћете нове информације повезати са старим, или животним ситуацијама.

Преслишавање: Може бити гласно или у себи, својим речима. Тако проверавамо знање, откривамо шта је јасно и запамћено, а шта је остало нејасно и незапамћено.

Обављање: С времена на време прочитајте градиво да га не бисте заборавили.

Не постоје досадне теме, већ
само незаинтересовани умови“ –
Гилберт Кејт Честертон

„Друштво мртвих песника“

Уколико желите да погледате филм који пропагира праве животне вредности као што су истрајност, храброст и поштење, а уједно вам треба надахнуће и мотивација за све што живот носи, „Друштво мртвих песника“ је одличан избор.

Филм је вредан пажње јер се пре свега бави питањем ауторитета. Треба ли слепо слушати своје ауторитете или следити сопствене снове и надања? Да ли неко ко је у полету младалачких снова и амбиција о успешној глумачкој каријери треба своје снове да прекине само због противљења строгих и патријархалних родитеља? Која је цена уништених снова? Такође, овај филм нам скреће пажњу на озбиљан проблем (не само савременог, него свих друштава) самоубиства – нарочито када је у питању изузетно млада особа. Љубитељима књижевности ће се овај филм веома допасти јер пропагира читање и поезију. Још један битан елемент овог филма је борба против наметања идеја. У једној од најбољих сцена, професор књижевности Џон Китинг (Робин Вилијамс) наређује својим ученицима да исцпају увод у својим књигама („Сви желимо бити прихваћени, али уздајте се у властита уверења“). На дирљив начин је приказано јединство ученика у борби за свог омиљеног професора – они демонстративно устају и пењу се на столице, пружајући отпор школи и показујући професору Џону колико им је драг. Са друге стране приказана је манипулација школе ученицима како би се професор прогласио одговорним за смрт ученика. Романтичну ноту даје борба за љубав и удварање кроз стихове једног јунака. Најзначајнија порука филма провлачи се кроз цео филм као мото „Carpe diem“ (на латинском „Искористи дан“),

Филм недвосмислено нема срећан крај. Смрт ученика наводи управу да професора Китинга, попут Сократа, оптужи за кварење омладине. Све што је супротно традицији је криво и противно систему. И, како то обично бива – систем „гута“ појединца. Па ипак, порука није сасвим депресивна. Док професор Китинг одлази, неколицина ученика устаје и стаје на сто. Стајање на столу је Китингова метафора за другу перспективу, за мислити другачије. Тиме је овај ученички гест уједно омаж вољеном професору и знак да је, упркос свему, „семе посејано“.

Има ли данас слободних мислилаца, „Carpe diem“ живљења, или професора које ученици зову „Мој капетане“? Засигурно да има. Да ли је узалудно систему „бацати рукавицу“? Засигурно да није без последица. Али је, опет, некако заводљиво и дефинитивно близу живљењу без жаљења.

Благојевић Анђелина

Силвестра Денић

ЉУБАВ, ХОБИ, ФОТОГРАФИЈА

ЉУБАВ, ХОБИ, ФОТОГРАФИЈА

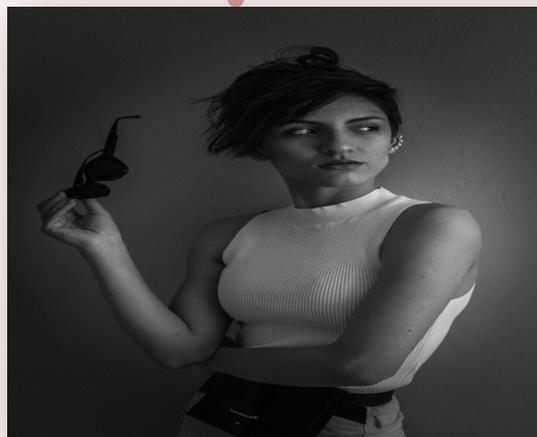

Зовем се Милица Чучковић. Имам 18.година. Фотографија је почела да ме занима када сам имала 13-14 година.Узор ми је била старија сестра Ирена која се већ бавила фотографијом. Одлучила сам са сестром да штедим новац за куповину фотоапарата. Пошто живим у, за мене најлепшем градићу на свету – Голупцу, није тешко направити предивне фотографије. Ту су увек Дунав, Голубачка тврђава, животиње...Тако да ме све то инспирише да их овековечим. Фотографију сматрам једним од најгенијалнијих људских проналазака, јер нам је омогућила да уловимо тренутак постојања и отмемо га од заорава.

Зовем се Андријана Миљковић, ученица сам четврте године у гимназији.

Љубав према фотографији је дошла непланирано, фотографишући пријатеље телефоном добијала сам похвале како имам добро око. Временом сам добила мотивацију за разним идејама, купила фотоапарат и кренула озбиљније да се бавим тиме. Портрети су моја јача страна, стога природи волим да дам душу која ће употпунити целокупну фотографију и направити једну лепу причу. Свака фотографија прича своју причу, а то ми

Зовем се Илија Лазић и имам 16 година. Фотографијом се веома кратко бавим, на почетку сам телефоном фотографисао док нисам скупио новац и купио апарат. Одувек ме је привлачило све везано за фотографију и видеографију због чега сам и сам почео да стварам своје фотографије.

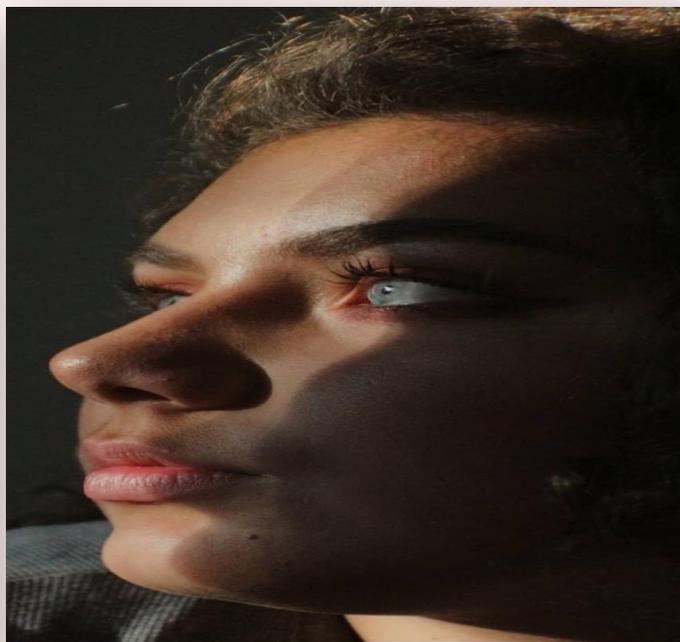
Милица Чучковић

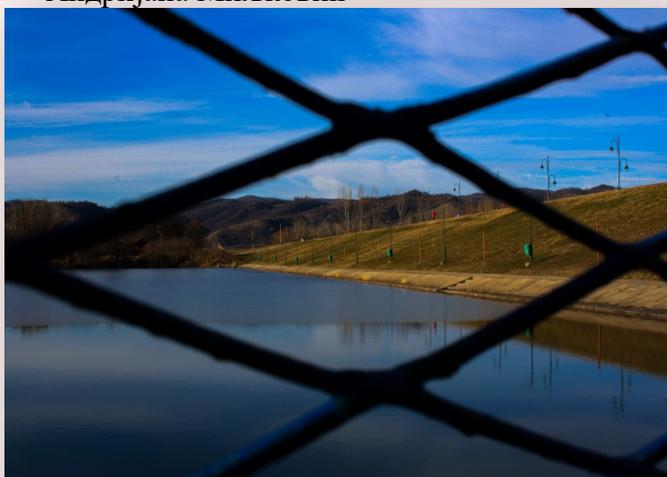
Милица Чучковић

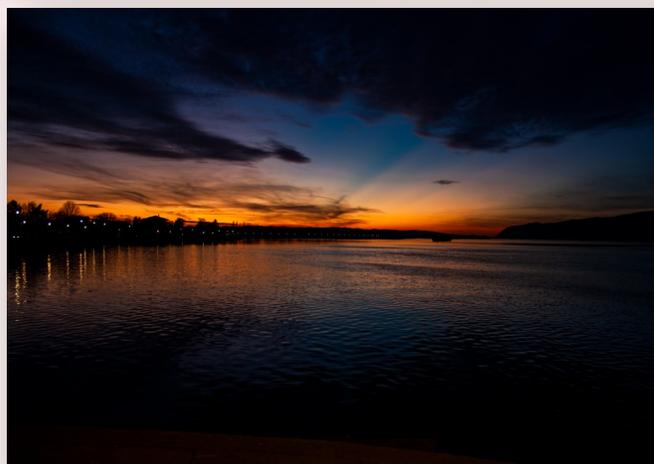
Андријана Миљковић

Андријана Миљковић

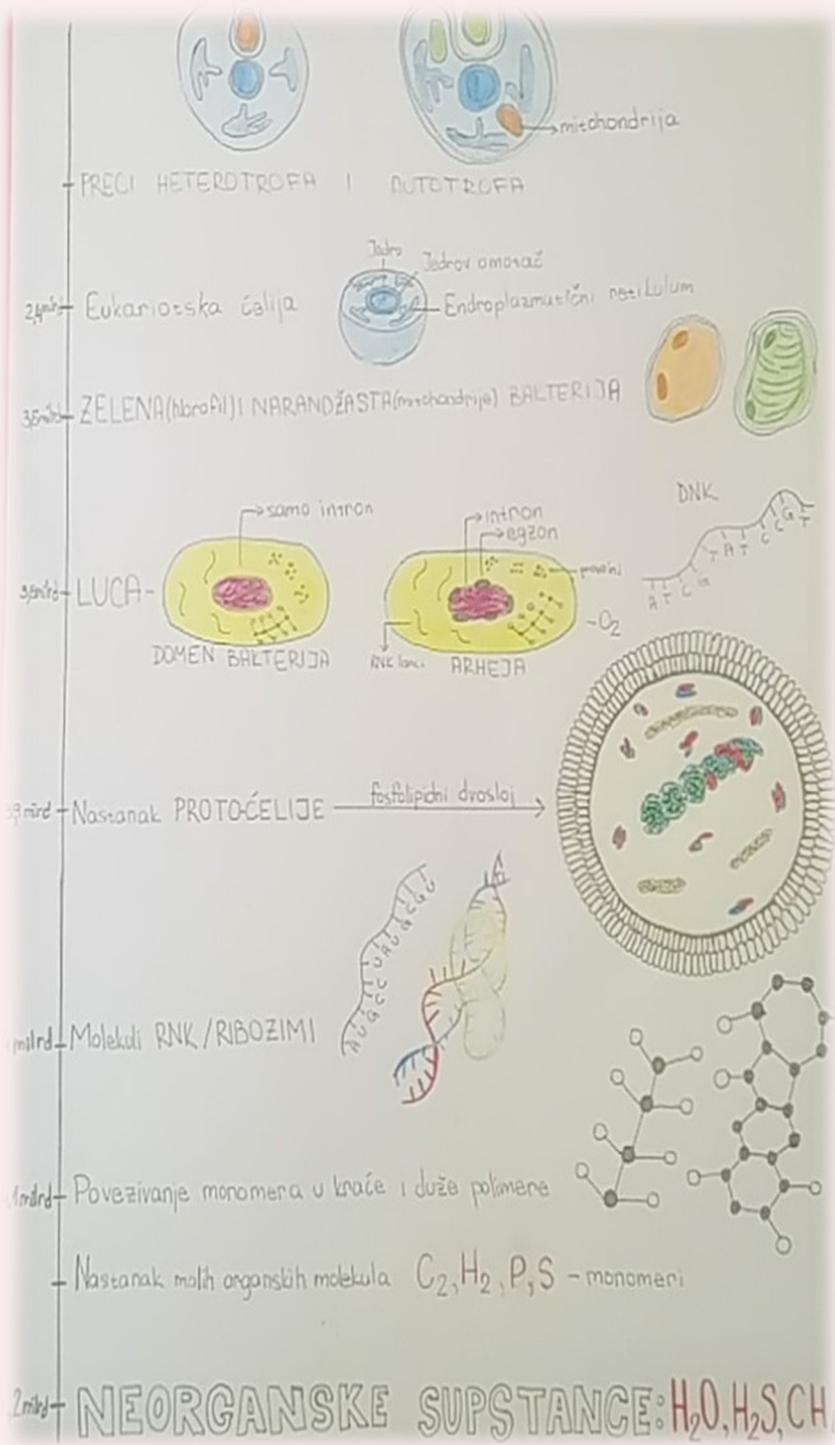

Илија Лазић

Илија Лазић

Домаћи задатак...

Ученици су имали задатак да сложен текст о фазама настанка живота на Земљи и његове еволуције представе шематски, али је добијен резултат премашио очекивања, јер илустрације личе на права мала уметничка дела. Једино је штета што ћемо овде представити, из разумљивих разлога, само један од пар десетина радова, веома сличних овом. Дакле, скоро методом случајног избора представљамо рад ученице првог разреда гимназије, ученице одељења 1.-1, Марије Шекуларац.

Пред вама је схема која приказује ток настанка и кључне фазе у еволуцији живота на Земљи, које су биле усаглашене са променама услова у животној средини на свим нивоима, од локалних, преко планетарних, до космичких. Много је новина у области науке о животу, посебно откад су усавршене технике анализирања ДНК, те чувене наследне супстанце, која не само да садржи упутство за изградњу живог бића, већ унутар себе крије многе тајне, у које, практично одавно, завирујемо са све више поуздања и моћи увида. Захваљујући мукотрпном раду огромног броја научника широм света, и то из различитих научних области, ми имамо огромну срећу што у овом историјском тренутку имамо таман толико знања да се упустимо у изузетно комплексан посао реконструисања животних догађања којима никад ниједан човек није могао да присуствује.

Домаћи задатак...

Један од најзанимљивијих и најдрагоценијих тренутака у настави књижевности буде онај у којем ученици открију да умеју да напишу песму и да заправо воле поезију. Задатак „написати песму по узору на песме Васка Попе из циклуса Списак из збирке Кора“, наилази на негодовање сваке генерације матураната, а онда се претвори у инспиративно и незаборавно искуство. Тако је било и у овој школској години. Ово су неки од радова овогодишњих матураната IV5

Вашке

Књига

Са полица непролазности
Посматра векове
И људе

Усамљена је
Некаква танка светлуцава ствар
Руга јој се

Толико знања
Толико тајни чува
А ипак јој прашина краси
Избледеле странице

Мирјана Живановић

Магнолија

На сред дворишта
Покрај хладног Дунава
Љубичаста ведрина

Олујни ветар
Савија јој гране
И ломи цветове

Иловача црна
Држи је чврсто
И не пушта

Радуже је само
Облак мутни
Друштво њено
Беспрекорно

Горан Кнежевић

Оловка

Малени штап
Са графитним пуњењем
За собом оставља траг
Који је уснут троши

Трагови могу бити различити
Слова бројеви цртежи
Мисли преточене у речи
Речи претворене у симболе

На подлози остају докази
Осећања различитих
Великих и тужних

У нечијој руци
Има моћ оружја
Може да убије
Као прејака реч

Милица Чучковић

Стонога

Обично има сто ногу
У природи некад више
некад мање
Налази се у мраку испод
камена
Људима је страшна попут
таме
Инсекти и бубе је се боје
Најбоља одбрана за
нежељене госте

Марко Живанов

Канта

У ћошку чучи
неприметно
Чека да некоме
затреба

Нико је се не би ни
сетио
Да није било чипса

Обучена у тамни
најлон
Чека да је неко
испразни

Тужна што њена
улога није већа
И што не шаље
мирисе лепе

Несрећна судбина
тако јој је одредила
Да вечно буде
човеков слуга

Оливера Чучковић

Читава
цивилизација
Пузи по длакавом
округлом пољу

Хране се крвавом
машћу
Огавних лица

Немирне оштре канџе
Ремете њихов покој

Објављују рат у којем губе смисао
И у неповрат одлазе

Марко Васић

Историјске занимљивости

Највећи број статиста икада употребљених у историји филма јесте на снимању сцене сахране Махматне Гандија у филму “Ганди” редитеља Ричарда Атенбороа. Рекордних 300.000 хиљада људи је тада било у филму од којих је око 200.000 било добровољаца и 94.500 оних који су добили малу новчану награду.

Фармерке су 1955. године, након приказивања филма “Бунтовник без разлога” сматране симболом “лоших момака” и биле су забрањене у школама. Леви Штраус је направио рекламну кампању која приказује уредног дечака који носи баш овај комад одеће са слоганом “Примерно за школу”

Први подаци о Голубачкој тврђави као и њено прво спомињање датирају за време владавине краља Душана Силног, прецизније 1335. године. Међутим, она се тада спомиње као већ утврђен град који се налази на Дунаву. Историчари сматрају да је њено подизање покренуто за време краља Милутина.

Сматра се да је деспот Стефан Лазаревић своје дело “Слово Љубве” написао током боравка у Голубачкој тврђави. Претпостављамо да је то дело написано у Шешир кули, највишој кули тврђаве, са које се пружа невероватан поглед и која је била омиљено место деспота.

Мошти светана које су у нашој историји највише преношене јесу мошти краља Стефана Првовенчаног. Налазиле су се у многим манастирима, а у неким и по пар пута. Преко Студенице, у којој су се налазиле четири пута и у којој се и дан данас налазе, све до Жиче, Сопћана, Црне Реке, Војловица, Рајиновца, Враћевшнице, Фенека, Беочина, Каленића, па све до Острога. Повод за многобројна премештања су углавном биле непогоде у држави као што су ратови и устанци.

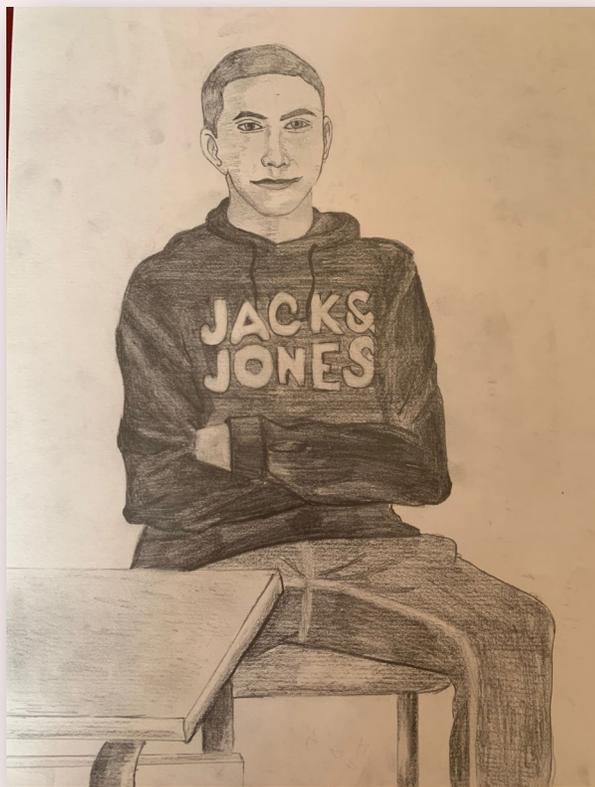
Да се битке за време Немањића нису одвијале само у јужнијим пределима земље говори чињеница да су се краљ Милутин и његов брат Драгутин борили против браничевских господара. Они су били браћа Дрман и Куделин чије порекло није разјашњено. Њихово седиште се налазило у Ждрелу на Млави. Након Милутинове победе, Браничевски округ постаје део Српске земље чија граница, од тог тренутка, излази на Дунав.

Ђурђина Имамовић П1

Александра Миладиновић П2

Милош Миличевић П1

Ива Јанковић П2